

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorska
ulica števil. 10.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šestopna petit-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju dajo se
popust.

Ljubljanski List

Velja

za Ljubljano
v upravnništva:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četr leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četr leta 2 gl.
60 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 45.

V Ljubljani v sredo, 25. februvarija 1885.

Tečaj II.

Vabilo na naročbo.

Z marcijam 1885 prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pásku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Po pošti:

za celo leto	gld. 10.—
„ pol leta	„ 5.—
„ četr leta	„ 2.50
„ en mesec	„ —85

Za Ljubljano:

za celo leto	gld. 6.—
„ pol leta	„ 3.—
„ četr leta	„ 1.50

za donajanje v hišo vsak mesec 9 kr.

Italija v tujini.

Mnogo pozornosti vzbujajo dan denes poročila, katera dohajajo s sudanskega ozemlja o gibanju angleške vojne, o njenih zmagah in umikanjih, z velikim zanimanjem zasledujejo se koraki francoskih čet na kitajskem bojišču, in v obširnih člankih izražajo se domnevanja, kako namerava Rusija porabiti angleško zadrego v Sudanu, da pridobi za-se dobiček v osrednji Aziji, poročila o gibanju italijanske ekspedicije ob Rudečem morji pa se čitajo le tako mimogredoč in skoro nihče jim ne pripisuje posebne važnosti. In vender bi skoro smelo trditi, da je italijansko to gibanje veliko večjega pomena za Evropo, nego ono angleške in francoske vojne v Sudanu in v Kitajski.

Preveč so vam praktični ti italijanski politiki, da bi kar tja v en dan podali se v tujino, da bi iskali jednako pustolovcem zanimljivih dogodjajev, da bi si z velikimi denarstvenimi in človeškimi žrtvami hoteli prisvojiti

nekaj ozemlja, katero bi jim morda še le čez leta in leta donajati moglo očividno dobiček. Ali naj bi Italijani, potomci Macchiavellijevi, vročekrvni, nemirni prebivalci južnega podnebja jedino samo zaradi tega klanjali, dobrikali se Angležem ter jim ponujali svojo roko v pomoč pri operaciji v Egiptu, jedino samo zaradi tega, da bi si mogli in smeli osvojiti nekaj ozemlja ob Rudečem morji, da smejo pod svojo oblast vzeti tripolitansko puščavo? Mi bi dejali, da ne. Gotovo imajo pri teh svojih ekspedicijah v očeh dalnje koristi. Čemu naj bi se tudi Turčija tolikrat in tolikrat pritoževala zaradi tega, če Italijani zasedejo Massauah. To ozemlje je za Turčijo pač le malega pomena, to so uže tako oddaljeni člani turškega telesa, da osrče Turčije niti ne čuti, če se odtrga jeden ali drugi. Turčija čuti pač od druge strani, da jej preti nevarnost od Italije, in to morda ne po krivici, namreč v Albaniji. To je ozemlje turškega gospodstva v Evropi, in to ozemlje leži turškemu srcu, Carigradu, prav blizu.

O teh nameravah Italije govori skoro po polnem odkrito spomenica grofa Cortija, katero objavlja pariški poročevalec v „Times“. Kakor rečeno, politika italijanskih državnikov je vedno in povsodi politika realnosti, oni ne gibljejo se v zračnih višinah, ob vsaki priliki gré njih težnja na to, da si pridobijo tudi kaj dobička. Ko se je v l. 1878. Avstrija pooblastila na berolinskem shodu, da zasede Bosno in Ercegovino, dve gotovo ne preobdelani in plodonosni provinciji, tedaj uže so italijanski politiki grajali tedanjega zastopnika svojega na berolinskem shodu, tedanjega ministra za vnanje poslove, da tudi za Italijo ni izposloval kaj dobička pri tej „delitvi svetá“.

Mala ta državnica na jugu hrepelena je vedno po razširjanju, po novih pridobitvah, meje italijanske zjedinjene države bile so jej preozke. In kdo vé, če ni Italija uže tedaj skušala pridobiti si Albanijo, ko je Avstrija zasela Bosno in Ercegovino, saj so bile znane nje vroče simpatije proti Albancem.

Kakor rečeno, Cortijeva spomenica kaže italijansko politiko v vse drugem svitu, nego

se je to do zdaj zatrjevalo. Morda je to poželenje po albanskih gorah samo poželenje Cortijevo, moža, kateri je pri važnem evropskem koncertu sodeloval; gotovo pa je, da ta izjava vzbuja mnogo pozornosti v Carigradu, dà, ne le pozornosti, marveč vznemirjenja. In če bi se to obistinilo, prizadeta bi bila Turčiji huda rana, katera bi se ne zacelila takó kmalu, ali morda celo nikoli, in Avstrija dobila bi zopet novega soseda. Mi bi sicer po polnem hladnokrvno gledali to italijansko pridobitev na turškem ozemlju, dokler bi se spoštovali naši interesi in bi Italija ostala z nami v istem prijaznem razmerju, katero zdaj vlada med obema državama. Se vé da pa bi nikakor ne gledali mirno, če bi se vsled te pridobitve na koji koli način po vročekrvnih in nepremišljenih vrtoglavih hotelo posezati v avstrijske pravice. Avstrija je in ostane miroljubiva in prijazna z vsemi državami, dokler se bodo spoštovali njeni interesi.

Neimenovanemu dolenskemu dopisniku „Slov. Naroda“ v odgovor.

(Konec.)

Velecenjeni gospod!

Dejal sem v zadnjem svojem pismu, da so odlični politiki, kateri so naše dejanske razmere vsaj tako dobro poznali, kakor Vi, neizprosni kritik dolenski, drugače sodili mojo zvezo z vlado. Navajal sem med njimi poslanca viteza S. chneida, s katerim sem ostal prijateljski dotiki do njegove prerane smrti. Nikdar ne bi si upal, prijaviti odlamke iz najine živahne korespondence, ali ker se baš od skrajne stranke čestokrat zlorablja ime njegovo v podporo kvarnih, subverzivnih namerov, s kojimi se on sigurno nikdar ne bi mogel sprijazniti, dolžan sem nazorom, katere zastopam v javnosti, dolžan pa tudi spominu blagega ranjkega, razkrivati istinito mnenje tega razumnega politika o slovenskem glasilu naše deželne vlade, o „Glasu Listu“.

s seboj doli po stopnicah, pod vlažni in temni svod, in ustavivši se pred nekakim vodnjakom, mi pokaže, vzdignivši z drugo roko svečo, rudeče ribe švigajoče po vodi. Med tem ko to gledam, mumlja mi nekaj, česar nisem razumel. Morala je biti sloveča pripovedka o čudodelnih ribah.

Ko so Osmani zadnjikrat naskakovali carigrajske zidove, je grški mnih v tem samostanu ravno ribe pekel. Nenadoma odpre kuhinjska vrata drugi mnih, pa zavpije: „Carigrad je pal!“ — „Kaj?“ povprašuje ta; „to bom verjel, ko bom videl, da mi ribe skačejo iz ponve.“ Ribe res poskačejo ven, lepe in žive, na pol oprazene, na pol rudeče, ker so bile ofrigane le po jedni strani; potlej so jih pa, kakor si misliti moremo, deli zopet v vodo, kjer so jih bili nalovili, in kjer plavajo še zdaj.

Ko mi mnih izmumlja to pripovedko, mi kropne par kapljice blagoslovljene vode v obraz, ki mu pa nazaj v roke kanejo v podobni denarja. Nato me spremi do vrat ter me odhajajočega motri s svojimi majhinimi očmi, dolgočasnimi in zaspanimi.

Listek.

V Carigradu.

(Zlatorodov.)

(Dalje.)

7. Pokopališče.

Kakor stopim na pokopališče, koj najdem samotno mesto, kjer so pokopane glave Alije Tepe-Delenskega, paše janinskega in njegovih sinov: Velija, upravnika tirhalskega; Muktarja, poveljnika arlonskega; Saliha, poveljnika lepantskega, in njegovega unuka Mehmeda, sina Velijevega, poveljnika delvinskega. Pet stebričev je s turbanom na vrhu, na katerih je urezana letnica 1827 s priprostim napisom, sestavljenim od ubozega derviša Solimana, Alijinega prijatelja iz otročjih let. Ta je kupil glave, ko so bile vzete s slemena serajskega, ter jih je tukaj pokopal lastnoročno. Napis na Alijinem podstavku pravi: „Tu leži glava slovečega Ali-paše Tepe-Delen-

skega, upravnika janinskega sandžaka, ki je več ko petdeset let branil neodvisnost Albanije.“ To kaže, da se tudi na moslemskih grobovih pišejo pobožne laži. Postojim malce, pa premišljujem ono malo prsti pokrivajoče tisto strašno glavo. Na misel mi pridejo Hamletova prašanja pri Yorikovi lobanji: „Kje so tvoji palikarji, lev epirski? kje so tvoji hrabri Arnavti, pa tvoje palače, napolnjene s topovi? in tvoj lep kiosk, ki se zrcali v janinskem jezeru? in tvoje blago, poskrto po jamah in duplinah? in krasne oči tvoje Vasilike?“ Mislim sem na to prelepo ženo, kako je potlej hodila po carigrajskih ulicah, bedno in ubogo zavoljo spominov na svojo nekdanjo srečo in visokost. Ta hip slišim šum; obrnem se, pa opazim dolzega pa suhatega človeka, oblečenega v dolgo temno haljo, gologlavega, ki me je gledal, kakor bi me hotel vprašati nekaj. Po nekem znamenju, ki ga stori, spoznam, da je grški mnih iz Balukla. Hotel mi je pokazati čudodelni vodomet, zatorej krenem z njim k samostanu. Odvede me po tistem dvorišču, odpre vratica, prižge svečo, vodi me

Pred menoj leži lastnoročno pismo Schneidovo, datovano iz Gorice 4. febr. 1885, v katerem mi piše:

Hochgeehrter Freund! Die verbissene und verbitterte Nachricht des „Narod“, dass Sie an die Spitze des slov. Amtsblattes treten werden, erfüllt mich mit grosser Freude, und ich bitte Sie, mich als ersten Jahresabonnenten desselben einzutragen zu lassen.

Ich stelle mich Ihnen zur Verfügung. Gelegenheit wird sich wohl öfters ergeben, dem Blatte zu nützen, und ich werde keine versäumen. Hoffentlich wird der „Ljubljanski List“ nicht „Amtsblatt“ allein sein...

Die Nachricht hat hier Sensation gemacht. Leider steht ein grosser Theil der hiesigen Slovenen mit ihren Sympathien auf Seite Zarniks.

Namentlich der (sledé imena) .. unterstützen die schädliche Politik des „Narod“, wiewohl ich mir Mühe gab, sie von der schlagenden Richtigkeit unserer Bestrebungen zu überzeugen...

Le pojedini odlomki so to iz bogate, skrbno shranjene korespondence, segajoče do našega svidenja pri zadnjem zborovanju deželnega zastopa; lahko bi jim dodal še mnogo pregnantnejših izrazov njegovih o smotru naše politike, ali zadosti! Uverili ste se morda že iz tega citata, iz teh istinitih besed Schneidovih, da je mož, katerega so „Narodovci“ s toliko emfazó hoteli proglašati za svojega pristaša, ostro obsojal njih zaslepljenost, odločno odobral moj razmerje k „Ljubljanskemu Listu“, katero je tako silno razburilo Vašo kritično žilo. Oprostite, brezimni gospod, da se tudi sedaj še rajši tolažim s Schneidovo razsodbo, nego da bi si k srcu jemal pojave Vaše slabo poučene pristanosti!

Toda, postal sem obširen, preveč obširen, in to celo proti svoji volji! Nisem bil namenjen, mnogo se ukvarjati z Vašo *epistola obscurorum virorum*, ali gradivo narastlo mi je pod palcem. In za Boga, če se možu očita, da je plašč čisto po sapi zasukal... in pokazal jako omahljiv značaj, če se mu torej predbaciva veterjanstvo in breznačajnost, če se v njegovo torbo potakne vse zlo, katero domovino tare — potem mu časih tudi kri vzkipi in nekaj ga sili, na široko razkladati svojim rojakom istinitost Bismarckovega izreka, ki se je pred kratkim odrezal jednakemu natolcevanju, rekoč: „Le tisti nikdar ne spreminjajo svojega mnenja, kateri imajo v svojih možganih le — jedno misel.“ Znam sicer, da sem neznaten pritlikavec proti nemškemu velikanu, ali tako nizko se vender ne cenim, da bi le jedno samo misel hotel prištevati sebi in svojemu nerazvitemu duhu!

Vse drugo bom opravil na kratko, zavračaje neutemeljene napade na mojo osebo in na „Ljublj. List“. Očitata ubogemu „Benjaminu“, da se je vladni list „brigal le za kranjske Slovence.“ Vidi se Vam pač

da se, baje vtopljeni v zaklade slovenskega novinarstva, čisto nič ne brigate za dnevnik protivne nam nemške stranke. Sicer bi se morda še spominali strastnih napadov, s katerimi so „Neue freie Presse“, „Deutsche Zeitung“, „Tagespost“ in kar je še takih zaveznikov Vaših v boji proti „Ljublj. Listu“, počastili slovensko vladno glasilo pri mnogih prilikah le zaradi tega, ker smo toplo zagovarjali rojake svoje na Spodnjem Štajerskem in Koroškem. „Tagespost“ pretila je nam celo z interpelacijo v koroškem deželnem zboru, tako je moje nedolžno pero razdražilo občutljivo nemško damo. In sedaj — usoda je šestokrat hudomušna — tako natolcevanje iz domačega tabora!

Ista usodna ironija kaže se v predbacivanju, da sem jaz skrivaj in očito v najnovejšem dnevniku raval zoper „najvplivnejše in najzaslužnejše“ slovenske državne poslance! Koga pač bolj srce boli nego mene, če dan za dnevom na Dunaji vidim, kako malo dejanskega vpliva je večina naših zastopnikov znala si pridobiti v cesarski stolnici! Saj je naravno, poslanec se ceni v oni meri, v kateri deluje v odsekih in v zbornici! Žal, da se iz lastne sredine sedaj ponavlja klic nemško-liberalnih obrekovalcev, da so nedvojne koncesije, s kojimi je vlada pod roke segla Slovenstvu, zlasti na Kranjskem, le s silo pridobljene, le s silo izvite kljubujočemu ministertvu! Sam rad priznavam, da se tudi med slovenskimi poslanci nahajajo možje, veljavni v odločilnih krogih. Ali to baš niso oni, katerim Vi pripisujete najvplivnejšo besedo, največje zasluge. Da je temu tako, za to Vam more biti porok že dolenjska železnica, za katero so ravno oni, po Vaši trditvi „najvplivnejši“ možaki dosihmal dosegli — saj sami veste, kako bore malo!

Zljubilo se Vam je, gospodine, prežvekovati smešne tirade o vladnem vohunstvu, o vladnem policizmu. Med vrsticami Vašimi opazujem podobo svojo, spominajočo na Sedniškega ali kako drugo korifejo Metternichove sisteme. Ne bi ugovarjal, skesano bi se klanjal Vašemu tribunalu, da mi naznanite le en slučaj, v katerem je to „vohunstvo“ imelo kake neugodne posledice za kogar si bodi Vaših radikalcev. Dokler pa ne navajate nobenega slučaja v podporo Svoje trditve, toliko časa, oprostite gospod! — je vse Vaše govoričenje jalovo, prazno besedovanje vročinskega bolnika. Niti to, kar ste omenili o spoštovanem prof. Erjavcu, me ne pobije. „Slovan“ sam ga je „denunciral“ pri jedni priliki, opisovaje ga natančno z istimi hiperboličnimi besedami, s katerimi Vi v navdušenem slavospevu povzdigavate njegove zasluge. Sicer pa bodi Vam povedano, da mož postenjak ne bode strahopetno skrival svojega imena, tudi če je po svojem prepričanju govoriti moral proti vladujoči sisterhi. Tako sem jaz storil v viharnejši dobi nego je sedanja, isto pričakujem

od moža, katerega ste prav po nepotrebnem kot pričó pozvali proti meni. Da on ni pisal dotičnih, neizrečeno podlih in okornih člankov v goriski „Soči“, proti katerim sem se branil, za to sta mi porok duhovitost in izobražena pisava njegova; jaz vsaj tako sodim. Na vsak način pa prof. Erjavec ni mogel dati od sebe nobene izjave, katere ne bi zastopati hotel možato pred svetom, ako treba. Denunciacija tedaj ni na moji strani, pač pa žaljenje odličnega narodnjaka na Vaši ter na strani onih „Sočinih“ in „Slovanovih“ pisavečev, kojih jadikovanje i Vi — *faute de mieux* — slepo posnemate!

Žugate mi, anonimni gospod, s skrajno nejevoljo, s splošnim odpadom mojih volilcev. Ne znam sicer, v koliko ste baš Vi kompetentni za tako izjavo. Naštevati ste pač mnogo stanov, katerim ne pripadate (le občinskih slug med navedenimi ne nahajam), ali iz te negativne kvalifikacije vender ne uvidevam pravice Vaše, govoriti imenom vsega mojega volilnega okraja, da, celo imenom vse Dolenjske. Ne bode mi zamerili, ako mnogo več važnosti pripisujem zame jako laskavim simpatijam, s kojimi so volilci metliški in črnomaljski — tedaj nadpalovična večina mojih volilcev — s kojimi so jako odlični dostojanstveniki iz Novega Mesta in od drugod pred kratkim še izražali poslancu svojemu svojo zadovoljnost. Toda, da temu ne bi bilo tako, bolelo bi me, ali kaj za to! Če je kaka ideja prodrla v meni, če se je polastila moje duše, me ves svet niti za las ne bode omajal v tem oziru. In bolj nego kedaj uverjen sem danes, ko iz daljave, a z gorkimi željami opazujem podzemeljsko rovanje nekaterih fantastov na slovenskem ozemlju, da je bila taktika moja vender le razmeram primerna in slovenskemu narodu koristna, ter da bodemo mnogo več dosegli v prid svoje domovine v tesnem soglasju s Taaffejevo vlado, nego v otročjem protivju proti sedanjemu ministertvu. Hvala Bogu, ni mi treba, ukvarjati se s politikó radi tega, da od politike živim; pošteno bom izhajal tudi brez nje, tudi zanimljivega in častnega posla ne bom pogrešal. Koristiti bom skušal svojim rojakom, zlasti milim mi Dolenjcem, kolikor mi to dopuščajo skromne moje sile. Ako se pa prepričam, da so nazori Vaši nadvladali v solnčnati Dolenjski — le migljaj meni, gospodine, in takoj bom slovo dal mandatu, katerega izvrševati ne bi mogel dalje, vsaj s pošteno vestjo ne!

Pri kraji sem, beležim se tedaj s spoštovanjem

udani

prof. Fr. Šuklje.

Na Dunaji 23. februarija 1885.

8. Sedmerostolpni grad.

Zmeraj dalje so se vlekli po jedni strani zidovi za zidovimi, utrdbe za utrdbami, po drugi strani pa senčnata pokopališča, kakošna zelena njiva, kakošen vinograd, zaprte kočé, puščoba. Večkrat se mi zdi, kader gledam zidove iz nižave, da vidim le njih zadnje občrte; ko se po malce uspnem, vidim, da se razprostirajo pred menoj v neskončno; na vsak stopaj so priletavale trdnjave jedna za drugo, po dve, po tri, na cesto, kakor bi hodile gledat, kdo da jih moti v tej samoti. Rast je tukaj bujna. Vajnata debela se uspenjajo po stolpovih kakor po orijaških drogovih. S slemen se vijó in plapolajo šopi rumenega in rudečega cvetja, venci bršljana, srobotá, robidovja. Zdolaj imajo zmedene kepe planink, kopriv, trnovja, bodičevja, izmed katerih se dvigajo jablane in vrbe, obsenčujoč obkop in obrežje. Dolgi kosovi zidovja so pokriti z bršljanom, ki kakor mreža skupaj drži opeko in odluščeno apnenje, zakrivajoče prelome in strelišča. Po obkopu se obdelujejo vrtiči, ob

robovih pasejo grški dečaki ovce in koze; z zidovja zletavajo trope tie; zrak ostro diši po divji travi ter obdaja podrtine z nekim spomladanskim veseljem; s podrtin visé venci in cvetje, kakor bi bili tjakaj obešeni, da zmago-slavno prihaja kaka sultanka. Zdaj čutim po obrazu kakor nekakošen slani puh, dvignivši pa oči, opazim daleč pred seboj velikansko modrino Marmarskega morja. Prav tisti hip se mi zdi, kakor bi mi nekdo na uho šepetal: „Gradišče sedem tarnov.“ Za hip obstanem, ter nemirnega duha motrim to zidovino. Na to jo uberem naprej, grem memo starih vrat Delevterskih, preidem vrata Melandesijska, pa stojim pred trdnjavo.

To gradišče je postavil Muhamed II. na starem grškem Kyklobiju v bramno mestu. Stoji tam, kjer se zidovi, ki je branijo s kopnega, vežejo z onimi, ki je branijo s strani Marmarskega morja. Pozneje je bila ta zgrada predelana v ječo. Daljne osvaja Sultanov, po katerih je bil Štambul varen napadov, so storile, da je bila ko trdnjava odveč. Zdaj ni družega ko okostje utrdbe, varuje jo le malo

vojakov. Kleta usodna podrtina, polna žalostnih in groznih spominov, ki si jih ljudje pripovedujejo. To utrdbo vidijo potniki le z ladje, memo se vozeči, za par hipov, hiteči k Zlatemu rogu. Turki jej pravijo „Jedikule“ ter jim je ono, kar Francozom bastilja, Angležem Taver — spomenik, ki jih spomina najgrših časov sultanskega nasilstva.

S ceste se vidita le dva turna izmed sedmerih, katerih celi so le štirje. V zunanjem zidu stojita le še dva stebrova korintskega sloga, spadajoča k Zlatim vratom, na katera sta zmagodobitno uhajala Nareses pa Heraklij, taista vrata, na katera bodo po izročilu, živčim med Moslemi in Grki, nekega dné zmagovito prihajali kristijani v mesto Konstantinovo. Uhodna vrata so iznotraj v majhnem četverovoglatem turnu, pred katerim dremlje stražar v opankah. Vojaški ta čuvaj je skoro vselej pripravljen taisti hip sprejeti denar in taisti hip tujca pustiti v trdnjavo.

Stopim noter, pa stojim v veliki žalostni ogradbi: polu pokopališče, polu ječa, ter obstanem. Na okolo se dvigajo velikanski črni

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Gospodska zbornica imela je včeraj prvo sejo v tem letu. Vsi škofje z virilnim glasom, kateri so bili pri konferenci škofov, so se udeležili seje. Na dnevnem redu bilo je nekaj malih postavnih načrtov. — Predsednik grof Trauttmansdorf spominal se je v toplih besedah umrlih drugov Auersperga, Scrinzija, Koziobrodskega in Kaiserfelda. Pri seji storila sta obljubo novo v zbornico stopivša knezoškofa Aichner iz Briksena in Missija iz Ljubljane ter nadškof goriški Zorn. Zakon o kongruji izročil se je posebni komisiji, sestoječi iz 15 članov.

Včeraj sešla se je v ministerstvu za vnanje zadeve pod predsedstvom sekcijkega načelnika pl. Szögyenyja avstrijsko-ogerska carinska konferenca, da se posvetuje, katere naredbe bode treba ukreniti gledé povišanja carine v Franciji in Nemčiji. Te konference se udeležujejo z ogerske strani državni tajnik Matlekovič in sekcijski svetnik Mihalović kot zastopnika ogerskega finančnega ministerstva; z avstrijske strani baron Kalchberg v imeni avstrijskega trgovskega ministerstva in jeden zastopnik našega finančnega ministerstva. Ukrepi te konference nam zdaj še niso znani.

Tuje dežele.

V angleški dolenji zbornici izjavil je v ponedeljek lord Fitzmaurice, da je vlada dobila dne 14. t. m. od ruskega poslanika zagotovilo, da je vst, da Rusija prodira v Herat, neutemeljena in da bi bilo nečastno storiti tak korak zdaj, ko se še vršijo pogajanja; tudi bi bilo tako postopanje bedasto, ker bi se s tem Afganistan naščuval proti Rusiji.

V górenji zbornici pa je naznanil Salisbury, da bode v četrtek predlagal resolucijo, v kateri se bode izreklo, da je zbornica, da je vlada zakrivala neugoden vspeh v Sudanu po svoji počasnosti in neodločnosti in da bi bila politika, po kateri bi se hotelo po dokončani operaciji zapustiti Sudan, nevarna za Egipet in nezdržljiva z interesi Angleške.

V slednjem francoskem ministerskem svétu poročal je vojni minister o položaji v Tonkingu ter dejal, da se je general Brière zaradi tega vrnil v Hanoj, da si tam njegove čete nekoliko odpočijejo in osobito tudi zaradi tega, da dobi tam 6000 mož pomožnih čet. Ko dobi še teh 6000 mož, štela bode njegova vojna moč 12000 mož, katere bode potem mogel poslati v górenji Tonking, da zabrani od one strani vpade. Zdaj ima general Brière v svoji oblasti vso severno vzhodno mejo.

Z afriškega bojišča se poroča, da so angleške čete priborile si sijajno zmago nad vstaši; 2000 vstašev obležalo je mrtvih. Okolo Suakima zbranih je 20000 vstašev. Po novem

zidovi, sestavljajoči peterokot, z debelimi stolpovi, katerih nekateri so čveterokotni, nekateri okrogli, nekateri prav visoki, drugi nizki, še drugi celi in pokriti s čunjskimi strehami, obloženimi s svincem. Videti je tudi neštevilno podrtih stopnic, ki vodijo na slemena in strelišča. V ogradi raste visoko in gosto zelenje, minaret skrite džamijice gleda skozi ciprese in platane, pod zelenimi grmovi stojé kočé, v katerih spé vojaki, sredi je grob v trdnjavi zadavljenega vezirja, tu in tam se kažejo lomljivi ostanki starih branišč, med grmovjem in poleg zidov odlomi plohorezbin, dolenji kosovi stebrov, v zemljo vbite nadstebre, na polu skrite v travju in močvirju — čudna, tožna, žalostna nerednost, polna skrivnosti in žuganja, kakor bi ti branila dalje iti. Gledal sem okolo, stopal sem daleč malce neodločen, boječ se, da bi ne stopil v jamo krvi. Koče so bile zaprte, džamija tudi — vse samotno in tiho in skrivnostno, kakor v zapuščenem podrtišču.

(Konec prihodnjic.)

načrtu Wolseleyevem bode general Brackenbury prodril do Abuhameda, se tam utrdil ter ostal čez poletje. Wolseley ostane v Kortiji. Napad na Kartum se bode zvršil v jeseni.

Dopisi.

Iz Trebnja, 23. februarija. [Izv. dopis.] (Dolenjska železnica.) Neprijetno nas je iznenadil članek „O dolenjski železnici“ v „Ljublj. Listu“ št. 40.* Kaj porekó k temu Ljubljančanje, Novomeščanje, Belokranjci in drugi, kateri so bili z nami tega prepričanja, da se le tista železnica more imenovati dolenjska, katera po dolžini in neposrednje veže imenitnejše in bolj obljudene kraje z dolenjsko stolico, Novim Mestom, in z Ljubljano; le tista železnica je vredna tega imena, katera more zadostiti terjatvam, katere se stavijo do tega važnega podjetja in katera more v resnici pomagati bēdi uže povsod pozabljenih Dolenjcev, ne pa ona, ki le tangira dolenjsko stran. Naj nam A. L., pisatelj onega članka, razjasni, od kod in od kdaj se Čérknica, Lož, Obloke in Čubar štejejo k Dolenjski; naj nam on pové, kje in koli se v omenjenih krajih, v ribniškem in kočevskem okraji toliko vina pridelava, da bi morala posebna železnica ga izvažati po vseh krajih sveta, da možno zadobi svetovno ime. Ali naj se morebiti dolenjska železnica gradi samo zaradi Auerspergovih in Rudeževih gozdov? Vsaj mi smo primorani to misliti, ker gosp. pisatelj ne vé pozitivnega navesti za ono prógo; kajti vse, kar on piše o Dolenjski, velja, izimši ono, kar piše o Kočevji, za kraje ob progi Ljubljana, Novo Mesto, Črnomelj in Metlika ležečih, ne pa o Čérknici, Ložu, Prezidu, Čubru itd. In naj bode stvar uže taka ali taka; ali se namerava železnica graditi samo nekaterim velikim posestnikom na prid? Ali niso drugi davkoplačevalci v isti meri in še v večji vredni, da se ozira na nje, ki svoje pridelke v potu obraza pridelujejo, v tem, ko je velikim posestnikom narava vzredila gozd? Ali je res „Länderbank“ za to ponudila se v grajenje dolenjske železnice, da bode le svoji dobičkarji zadostila? Mi ne vidimo nobene koristi od železnice, katera se ima graditi od Rakeka na Kočevje in Črnomelj; nasprotno smo si svesti, da vsi Belokranjci želé bolj zveze z Novim Mestom, nego s Kočevjem, tudi smo nasprotno tega prepričanja, da se bode revščina onih, kateri si z vožnjo lesa zdaj mnogo zaslužijo, povečala, kajti zemlja, katero obdelujejo, jim nikdar ne rodi toliko, da bi mogli sebe in svoje rediti, še manj pa, da bi mogli od svojih pridelkov kaj prodati; tedaj so navezani na zaslužek. Naša zemljišča še niso takó razkosana, kakor toži pisatelj, to je možno le tam, kjer ravno on prebiva, na Notranjskem ali kje; pri nas, hvala Bogu, je še dovolj kmetij, katerim le malo manjka do veleposestva, in tudi graščakov štejemo po tej strani toliko, da se njih število smelo meri s številom ob oni progi ležečih. Res je, da se v novejših časih kosajo zemljišča, in to ravno zato, ker kmet pridelkov prodati ne more; vsled tega pa tudi uvida, da mu je boljše le toliko posestva imeti, kolikor ga sam s svojo družino obdelovati more; da mu tako ni potreba plačil za najemnike, posle in davke odrajtovati in se tako pri polnih predalih žita in drugih poljskih pridelkih, ki jih v denar ne more spraviti, dolžiti. Kako vse drugače bi bilo na Dolenjskem, če bi železnica po nji drdrala, vse svoje pridelke bi kmet lahko prodal, z veselo roko bi prijel na novo za delo, racionalno obdelovanje bi se povzdignilo, in naši kraji bi bili kmalu raju podobni. Naš dolenjski kmet rad posnema, če kaj dobrega in koristnega vidi, ali mnogokrat mu za to manjka novcev, ker mu ravno vse, kar ima za prodaj, ostaja. Ravno to pa bode tudi

* Mi smo omenjeni članek priobčili, ne da bi se bili zlagali z nazori gosp. dopisnika, ravnajoči se po načelu: *Audiat et altera pars!* Sicer pa zaradi omenjenega članka ne izgubi proga, za katero se poganjate Vi, prav nič na važnosti in prednosti. Ured.

glavni vzrok, da bodo kmetije razpadle in se razkosale.

Pisatelj povzdiga tudi strateški moment. Kaj v novejšem času na Rakeku in v Čérknici garnizujejo vojaki? To nam še ni bilo znano do sedaj; da bi pa iz Ljubljane, kjer se snidejo vsi vojaki z Kranjske, tedaj tudi z Dolenjske, imeli bliže čez Rakek nego čez Novo Mesto po železnici v Bosno in Ercegovino, tega ne moremo uvideti; nasprotno pa smo tega mnenja, da bi bili vsi vojaki z Dolenjskega v jednom dnevu v Ljubljani o času kake mobilizacije, če bi šla železnica iz Ljubljane na Novo Mesto, Črnomelj in Metliko; temu mora vsak strokovnjak pritrditi, če le jedenkrat na zemljevid pogleda. Vrhu tega bi bila pa tudi ta proga, po kateri bi se dal Solun po najkrajšem potu zvezati z našimi deželami, na kar se bode gotovo delalo, če ostanejo Bosna in Ercegovina v naši posesti; da se bode potem ta železnica gotovo rentirala, o tem ni dvojbe. Kako bi železnica izhajala, če bi se od Rakeka s karlovško vezala, to je silno kočljivo vprašanje. Gotovo pa je, da se bodo jedenkrat vse železnice poddržavile, tako bode tudi do tega prišlo, da se podržavi dolenjska železnica, če se bode sploh katerikrat gradila, in če ne bode imela dovolj dohodkov, kar je lahko dvojiti, če se izpelje proga Rakek, Kočevje; kdo je bode potem vzdrževal nego Dolenjci? In ali bode to modro, če se bode plačevalo za stvar, katera bi utegnila samo dvema okrajema na korist biti, v tem ko bi pri progi Ljubljana-Novo-Mesto-Črnomelj imelo osem sodnijskih okrajev očitno korist? Smelo trdim, da bi bilo nespametno, če bi se ta proga gradila samo zaradi Auerspergovih in Rudeževih gozdov, ko bi druga proga koristila vsem Dolenjcem. Gotovo bi bilo nezmislno, splošno korist žrtvovati posameznikom.

Sicer pa se za gotovo nadejamo, da bodo možje, katere smo izvolili svojimi zastopniki, gledali na to, da se bode gradila jedino ta za Dolenjsko koristna proga. R—t.

Razne vesti.

— (Priatelj starin.) Z Dunaja se poroča: Včeraj stopil je kakih petindvajset let star, elegantno oblečen mož v prodajalnico gospe Katarine Spira in je zahteval, da se mu več starinskih ur na izbiro pokaže. Ptujec ogledaval je stvari sem in tjà, potem pa se je poslovil, rekoč, da ni našel ničesa, kar bi mu bilo po volji. Ko je bil odšel in je hotela prodajalka stvari zopet postaviti vsako na svoje mesto, zapazila je, da starinoslovec vendar ni prazen odšel, da je temveč odnesel zeló dragoceno zlato uro, pri kateri sta dve figuri bili s kladvečki ob zvončke ure in četrti. — Počastil pa je isti gospod tudi še drugo prodajalnico, in sicer urarja Karla Urbana, kjer je tudi odnesel več stvari v vrednosti 60 gold. Prišli so predrznemu tatu sicer uže na sled, ker je nekoliko ukradenega blaga prodal, a dobili ga še niso.

— (Nesreča na Zellskem jezeru.) Sedmograški časopisi poročajo o sledečem dogodku: Dne 10. t. m. pripeljal je mlad mož z imenom Janez Erbster z ročnimi sanmi krompir čez zamrzlo jezero v Zell. Ko se je bil nekoliko časa pomudil in nekoliko pokrepčal, na nekem ženitovanji, ki se je ravno ta dan vršilo, odpravil se je uže na noč s praznimi sanmi zopet na onstranski breg. Potegnil je bil pa med tem jug in potok, ki se staka na eni strani v jezero, valil se je mogočno pod ledeno skorjo. Tega mladi mož ni opazil, ali pa vedel ni, kako nevarno se je pri tem podajati na led. Okolu desete ure zvečer čulo je več oseb, ki so bili ob bregu, trikrat pre-tresljiv krik, na kar je hipoma nastala zopet smrtna tihota. Nesrečnežu vdrla se je pod nogami in zginil je pod ledeno skorjo v globočini vodé. Ker drugi dan ni domov prišel, šli so ga iskat in zagledali so kmalu sredi jezera na pol iz ledú moleče in v pluskajoči vodi zibajoče se saní. Hoteli so iti na delo, da bi ponesrečenega potegnili izpod ledú, a med tem bilo je uže zopet zamrznilo in morali so toliko časa počakati, da se je vrnilo

južno vreme in se je led otajal. Po daljšem iskanju potegnili so ga iz globočine. Kakor govore župnijske knjige, je to od leta 1621. naprej 143. žrtve, ki jo je zahtevalo jezero.

— (Skrivnostno.) Iz Linca poroča ondotna „Tagespost“ sledeči skrivnostni dogodek: Dne 19. t. m. okolu dveh popolnoči oglašil se je pri tukajšnji policiji nek trgovec ter je naznanil, da mu je med vožnjo z Dunaja v Linc izgnila njegova listnica, v kateri je bilo več sto goldinarjev, na nerazumljiv način. On pravi, da se je vozil v drugem razredu in da so bili v istem vozu še štirje, njemu neznani gospodje. Trije teh gospodov predstavili so se mu kot trgovci, a četrti, nek Rus, kot žurnalist. Govorili so med drugim tudi o visokih voznih pristojbinah in pri teh pogovorih odprl je trgovec svojo listnico, tako da je bilo onim lahko videti, koliko denarja da ima. Ko so se tako nekoliko postaj vozili, ponudil mu je eden izmed tujcev sklenico likérja, katerega je res nekoliko pil, na kar je kmalu trdno zaspal. Ko se je pri dohodu vlaka v Linc zopet prebudil, pogršil je takoj svojo listnico, a uni rekli so mu, da jo je morda na Dunaji pozabil in da naj tam telegrafično popraša. A trgovec spametoval se je sčasom po polnem in se tudi prav dobro spomnil, da je v St. Pöltnu listnico še imel. Izstopil je tedaj ter se podal k policiji, a uni štirje peljali so se dalje. Brzojavilo se je potem na policijo v Solnograd, katera je tuje gospode preiskala, a ni pri njih nič sumnega našla.

— (Novo izvoljeni predsednik Zjedinenih Držav, Cleveland,) spremenil je svojo politiko — vender le gledé prejetih daril. V Zjedinenih Državah je še namreč lepa navada, da se predsedniku pošiljajo vsakojaka darila. Novi predsednik Cleveland pa doposlanih daril ni hotel obdržati, ampak vračal jih je dopošiljateljem na svoje troške, a zraven priložil je še vselej lastno-ročno pisano pismo, v katerem se je topla zahvaljeval za prijaznost in dobrohotnost. Ker pa darila le niso jenjala dohajati, so se temveč pošiljatve od dne do dne množile, bilo mu je konečno preveč, vsak dan plačevati toliko poštnih pristojbin in pa pisati toliko pisem. Zaradi tega dal je po časopisih razglasiti, da bode odslej izročil vsa došla mu darila revežem mesta Albany, kjer on sedaj stanuje.

— (Visoka starost.) Te dni umrl je ruski general Piotrovski. Dosegel je nenavadno starost, namreč 116 let. Videl je v svojem življenju kralja Stanislava Avgusta in carja Pavla. Po neki teoriji moral bi človek šestkrat tako dolgo živeti, kakor je rasel. Ker človek dvajset let potrebuje, preden doraste, moral bi tedaj doseči v svojem življenju sto in dvajset let, in je general Piotrovski tedaj skoro da svoj smoter dosegel. Po nazorih vegetarijancev, bi se ljudem to večidel posrečilo, ako bi se ne živili z mesnimi jedmi. Interesantno bilo bi vedeti, je-li general Piotrovski tudi živel po načelih vegetarijancev ali ne.

Domače stvari.

— (Cesarjevič in cesaričina) došla sta včeraj ob 10. uri 50 minut v Pulj. Vsprejem bil je veličasten. Čakali so ja društva in korporacije z dvema godbama, šolska mladež z zastavami in obilica prebivalstva. Vse ja je navdušeno pozdravljalo. Ko sta zapustila dvorni vlak, pozdravil je Nj. c. in kr. visokosti namestnik, poveljnik mornarice in admiral. Potem pa so se predstavili drugi dostojanstveniki. Vse mesto je okrašeno, in povsodi vlada veliko navdušenje.

— (General Polz,) kateri je dne 11ga januarsja t. l. umrl v Velikem Varadinu, se bode prepeljal v Ljubljano, in jutri popoldne ob polu 4. uri pokopal v družinski rakvi na pokopališči pri sv. Krištofu.

— (Tehnično društvo za Kranjsko) ima dne 27. t. m. ob 7. uri zvečer v kazinski restavraciji mesečen shod, pri katerem bode predaval stavbeni svetnik gosp. Potočnik o popeščenju Ljubljane.

— (V hranilničnih prostorih) našel se je precejšen znesek denarja. Kdor ga je izgubil, naj se oglasi pri magistratu.

— (Nova žandarmerijska postaja) ustanovila se bode dne 1. marcija t. l. v Kropi.

— (Iz vode potegnil) je, kakor se nam piše iz Motnika, dne 21. t. m. posestnika sin Tomaž Korošič sedemletnega dečka. Ta namreč spremljal je svoja stareja dva brata v gozd, kamor ja je mati po drva poslala. Ko so se uže vračali iz gozda in so prišli na brv, ki pelje čez potok, pade najmlajši brat v vodo, ki je bila vsled deževnega vremena zelo narasla in ga je takoj dalje odnesla. Na krik starejih dveh bratov, kojih nobeden ni bil sposoben, skočiti za dečkom, kajti stara sta se le 13 in 11 let, pritekkel je gori imenovani posestnika sin, ki je bil šel tudi po drva, ter je skočil brez pomišljanja za dečkom in ga je srečno privlekel na suho.

— (Utonil.) Iz Idrije se nam z dne 22ega t. m. poroča: Včeraj popoldne okolu 3. ure hodil je ob vodi enajstletni sinek tukaj bivajočega umirovljenega rudarja Janeza Kopača ter je z lesenim drogom lovil grmovjice, ki ga je ta čas precej velika voda seboj prinašala. Pri tem se enkrat preveč nagne, zgubi ravnotežje ter pade v vodo. Še le drugi dan popoldne posrečilo se je izvreči ga iz vode. — Isti dan pa se je prigodila še druga enaka nesreča. Ko so namreč uže na večer okolu 9. ure peljali knapje Fran Hladnik, Josip Furlan in Fran Bogataj rudne ostanke z ročnim vozom čez lesen most, udere se jim nenkrat pod nogami in vsi trije padejo z vozom vred v vodo. Prva dva prišla sta srečno iz vode, a tretji izgubil je pod vodo in ga do sedaj vsled tega, ker je voda zelo kalna, ni bilo moč dobiti. Star je bil ponesrečeni še le 27 let.

— („Ljudske knjižnice“) došel nam je ravnokar 4. snopič, kateri prinaša na 59 straneh petnajst prav mičnih, kratkočasnih kratkih povestic, katere je spisal J. S. Gombárov. Naj nam bode dovoljeno navesti naslove tem kratkočasnim povestim: 1.) Kralj in kmet; 2.) Kralj in gospi pastir; 3.) Kalif in pesnik; 4.) Cesarjeva mati — kuma; 5.) Kralj v kmetski koči; 6.) Šiba novo mašo poje; 7.) Sami nezadovoljni hlapci; 8.) Opeharjeni žid; 9.) Zvit popotnik; 10.) Jakčeva kučma; 11.) Jurčetove nadloge; 12.) Razmišljen občinski pisar; 13.) Mertúd; 14.) Špielfeldski grof in Črni Jaka; 15.) Zdravniški poskus. — Povestice so v istini zelo kratkočasne, pisane v lepi, lahko umevni slovenščini, tako da moramo najtoplejše priporočati „Ljudsko knjižnico“. Kdor le čitati zna, naj bi si jo naročil, saj je cena takó nizka, da si jo vsa kdo lahko omisli. „Ljudske knjižnice“ prideta vsak mesec dva po štiri tiskane póle obsegajoča snopiča na svitlo. Cena jej je za četrta leta 48 kr., za pol leta 90 kr., za vse leto 1 gl. 70 kr. s poštino vred. Pojedini snopiči se dobivajo s poštino vred po 8 kr., brez poštine po 6 kr. v Leonovi tiskarni v Mariboru.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 25. februarja. V državnem zboru predložila je vlada predloge o dokladah k direktnim davkom na Kranjskem, o lokalni železnici Ljubljana-Kámenik, dalje o oproščevanju kolektivine in gledé prošnji o izjemnem dovoljenju, sklepati zakone.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 25. februarja.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	83.55
„ „ „ srebro	84.05
Zlata renta	107.40
5% avstr. renta	99.40
Delnice národne banke	866.—
Kreditne delnice	305.70
London 10 lir sterling	124.30
20 frankovec	9.80
Cekini c. kr.	5.81
100 drž. mark	60.55

Tuji.

Dne 23. februarja.

Pri Maliči: Fitz, fabrikant; Kreschmann in Singer, trgovca, z Dunaja. — Meacale, trgovec, iz Trsta. — Jessernigg, trgovec, iz Šent Vida. — Pri Slonu: Hobza, c. kr. nadporočnik, iz Grana. — Milautz, zasebnik, iz Grada. — Snanz, fabr. uradnik, iz Kufsteina. — Herborn, trg. potov., iz Trsta. — Guamin, lesotržec, iz Turronia.

Pri Bavarskem dvoru: Ponner, komi, iz Nikolova. Landek, knjigovodja, iz Cottbusa. — Pri Virantu: Benda, konjetržec, iz Ilir. Bistrice.

Umrlj so:

Dne 22. februarja. Marija Kozirnik, kuharica, 63 l., Študentovske ulice št. 7, bljuvanje krvi.

V civilni bólnici:

Dne 22. februarja. Blaž Belič, gostač, 68 l., jetika. — Josip Židan, gostač, 80 l., opešanje. — Ignacij Breznik, delavec, 46 l., jetika.

Listnica uredništva.

Gospode dopisnike uljudno prosimo, da nam pošiljajo kolikor možno stvarne dopise, da se po močosti izogibljajo prestrogih izrazov in obsodb. — Gosp. R—t v T.: Kakor vidite, porabili. Prosimo kmalu zopet kaj. Več pismeno. — Gosp. L. V. v L.: Žal, da Vam ne moremo naznaniti, koliko se je uže nabralo za Tomšičev spomenik, ker nam dotični račun ne pridejo pred oči; tudi ne vemo, kje je dotična glavica naložena. Sicer pa Vam bomo morda stvar pojasnili natančneje pismeno. Mnogo se je uže čitalo, govorilo in se še govori o tej zadevi.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
24. febr.	7. zjutraj	745.12	— 4.4	bzv.	megla	0.00
	2. pop.	744.44	4.0	jzpd. sl.	js.	
	9. zvečer	743.66	0.4	zpd. sl.	>	

Pomaranče ali limone

najfineje, zrele, izbrane, iz Messine, 30 do 40 komadov, po velikosti, skrbno vložene v lepe košarice po 5 kilo težke, razpošilja po pošti po vsem Avstro-Ogerskem, carine prosto in franko, proti povzetju za znesek 1 gl. 75 kr.

Er. Gioppo

v Trstu, Via Belvedere št. 19.

Ako se naenkrat naročé po poštini nakaznici tri košarice in odpošljejo na naznačeno addresso, zadostuje znesek 4 gl. 90 kr.

Cenilniki od kave in drugih predmetov so brezplačno in franko na razpolaganje. (20) 6—1

Antirrhemon

pripravljan od G. Piccolija, lekarja „pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta.

Najboljše sredstvo zoper trganje, protin, otrpnenje čutnic, bolesti v križi in prsni, revmatični glavni in zoboból.

Steklenica 40 kr.

Naročila z dežele se nemudoma izvršujejo po pošti. (105) 15—10

v Kleinmayr-jevi in Bambergovi knjigarni se dobivajo:

Josipa Jurčiča Zbrani spisi.

I. zvezek: **Deseti brat.** Cena 1 gl.

II. zvezek: **Pripovedni spisi:** Jurij Kozjak, Spomini na deda, Jesenska noč mej slovenskimi polharji, Spomini starega Slovenca. — Cena 70 kr.

III. zvezek: **Pripovedni spisi:** Domen, Jurij Kobila, Dva prijatelja, Vrban Smukova ženitev, Golida, Kozlovska sodba. — Cena 70 kr.

Jurčičevi zbrani spisi se dobivajo tudi v lične platnice vezani, vsak zvezek po 50 kr. več.

Kdor se želi po pošti naročiti, naj blagovoljno po nakaznici za poštino pri vsakem zvezku 10 kr. priloži. (11) 6